

[Statsministeren.]

har bag os, bekræfter det, og hvis krisens vinde inden længe står ind over Europa og også kommer op på vore nordlige breddegrader og kommer til for alvor at mærke dansk landbrug og dansk industri, vil man se, at det, som jeg ofte har sagt, er en sæbeboble at ville opretholde en såkaldt liberal samling, der ikke er nogen samling, og stille den i bevidst modsætning til det socialdemokrati, som politisk og kulturelt repræsenterer en liberal tradition på en række områder langt, langt stærkere, end den repræsenteres af dem, der vil patentere ideen om liberalisme.

Man kan godt se i øjnene, at forklaringen på hele dette forvirrede billede af liberalismen ganske enkelt er den, at det i dag ikke er muligt at genoprette det, man kan kalde den liberale samfundstype. I de seneste årtier er arbejderbevægelsens ideer om solidaritet og kollektiv handling slået igennem i alle samfundsgrupper her i Norden og i alle vestlige demokratier. Den klassiske liberalismes menneske, som på egen hånd formede sin skæbne ved hjælp af de økonomiske love, eksisterer simpelthen ikke mere. Fagforeningerne har taget livet af den jernhårde lønningslov. Monopoler, karteller, økonomiske sammenslutninger har i stor udstrækning taget livet af den såkaldte fri konkurrence. Et moderne politisk parti, der vil tale til folkets store flertal, må vinde de nye, moderne og organiserede mennesker. Man kan beklage det eller ej, men vil et moderne parti ikke ligefrem ødelægge demokratiet, bliver det nødt til at acceptere nutidens organiserede demokrati, hvor staten, den forkætrede, også må få vigtige ledende og samordnende opgaver, og derfor gør al tale om liberalisme mig ikke særlig ked af det, for jeg tror, at med den udogmatisk indstilling, socialdemokratiet har overfor de bedste af liberalismens traditioner, bliver der både håb for dagen og også for morgendagen for os. Vi står efter denne samling, som vi stod i 30'erne, ganske vist nu alene, som regeringsparti, men med et langtrækkende politisk program, omfattende alle de punkter af livsvigtige problemer, som interesserer den enkelte repræsentant for det brede folk: størst mulig beskæftigelse, social reformpolitik, en fornuftig fordeling af skatterne, en løsning af bolig-

problemet, og tagende fat på det problem, der er vor generations største, folkepensionen.

Jeg gentager: regeringen er sig fuldt bevidst, at den er en mindretalsregering. Den har ikke undladt og vil heller ikke fremover på noget område undlade at møde hvert rimeligt krav om samvirke og samarbejde i loyal demokratisk ånd, og som jeg gjorde det ved denne samlings begyndelse, appellerer jeg nu ved denne samlings afslutning til alle gode demokratiske kræfter i denne sal om realisation af de problemer, som er trukket op i de lovforslag, der er lagt på tingets bord, uløste, men som vi må starte med at tage fat på i den kommende samling.

Økonomi- og arbejdsministeren (Krag): Det ærede medlem hr. Erik Eriksen talte i formiddags om myter og mytologi. Det forekommer mig, at det ærede medlem selv bidrog til at skabe en myte, idet han ville gøre regeringens økonomiske oversigt for 1954 til en optimistisk oversigt, og oven i købet tilføjede, at denne optimisme blev forstærket ved den redegørelse, som jeg gav.

Nu ville det naturligvis føre for vidt på dette tidspunkt at gå i enkeltheder vedrørende oversigten eller min redegørelse fra dengang, og jeg skal derfor nøjes med nogle ganske enkelte henvisninger, som jeg håber kan bidrage til at retlede det ærede medlems opfattelse.

I den tale, jeg holdt ved den økonomiske oversigts fremlæggelse, tog jeg ganske klart og generelt forbehold med hensyn til den usikkerhed, der dækkede alle disse problemer; jeg gav udtryk for, at den usikkerhed, som prægede den internationale konjunktursituation, selvsagt gjorde det umuligt at udtrykke præcise forventninger. Derefter foretog jeg nogle vurderinger over den internationale udvikling og sagde heri noget, som til en vis grad kan siges at rumme nogen optimisme, idet jeg sagde — hvis jeg må have lov at citere —:

„Årsoversigten når imidlertid til det resultat, at de internationale vilkår næppe vil ændres så stærkt, at det kan nå at påvirke dansk økonomi væsentligt i 1954. I de vesteuropæiske lande som helhed har den økonomiske aktivitet været stigende i 1953, og der er ikke noget, der